

חַת־ת לַיּוֹם רֵאשׁוֹן פְּרִשְׁתִּית וְאַרְא כ"ב טַבַּת, ה'תש"פ

מעוניינים להקדיש לזכות יקירכם? צרו קשר kidschitas.he@gmail.com

חֲמֵשׁ / ראשון עם רש"י

אתם בטח זוכרים בפרשה שקראנו שבוע שעבר, שמשה התלונן לה' על כך שמצבם של בני ישראל נהיה עוד יותר גרוע.

ה' אמר למשה שלא יתלונן, משה יכול לבטח בה' שיקים את ההבטחות שלו! לפעמים זה נראה שהמצב הורע, אבל ה' יקים את מה שהוא אומר.

ה' הזכיר למשה שלאבנות גם היו זמנים שהיו להם מארעות קשים למרות שה' הבטיח להם הבטחות! למרות שה' הבטיח לאברהם שהוא ובניו יקבלו את ארץ ישראל, זה לא היה נראה כאלו זה קורה.

אברהם היה צריך לשלם עבור מערת המכפלה, אנשים נלחמו עם יצחק על הבארות, ויעקב היה צריך לשלם עבור מקום שיוכל להיות בו! ועם כל זה, הם ידעו שהם יכולים לבטח בה' שיקים את ההבטחה.

"לכו, אמור לבני ישראל, שאפשר לבטח בה'! אני אוציא אותם ממצרים ואביא אותם אל ארץ ישראל".

משה אמר להם את זה, אבל המצב במצרים היה כל כך קשה, שבני ישראל לא האמינו עוד שהם אי פעם יעזבו את המקום הזה.

ה' אמר למשה לומר לפרעה לתת לבני ישראל לצאת ממצרים. משה אמר "אבל אפלו בני ישראל לא שמעו לי, איך ישמע אלי פרעה?".

ה' נתן למשה ולאהרן הוראות איך לדבר לבני ישראל (בסבלנות) ולפרעה (בכבוד) כדי שהם ישמעו למה שמשה אומר.

תהלים / יום כ"ב לחדש פרקים ק"ו-ק"ז

פרק ק"ז מדבר על ארבע סוגי סכנה שאדם יכול לעבור. באשר הפרק מדבר על כל אחת מהסכנות האלה, כתובות אחריהן המלים "ויזעקו אל ה' בצר להם ממצקותיהם יושיעם". מכאן לומדים שבאשר יש איזו סכנה ומשהו מפריע, צריך לזעק אל ה' ולבקש ממנו לעזור לנו. ואז, כמו שהפסוק אומר פעמים רבות "יודו לה' חסדו ונפלאותיו לבני אדם" ה' יראה את חסדו ויתן את כל מה שצריכים ונודה לה'.

תְּנִיָּא / לְקוּיֵי אַמְרֵי פֶּרֶק י"ד (כ"ב טבת שנה פשוטה)

קָדָם לְכֹן בְּתַנְיָא, לְמַדְנּוּ שְׁצַדִּיק אוֹהֵב אֶת ה' וְחוֹשֵׁב שֶׁהַעֲבֹרוֹת הֵם דְּבַר דּוֹחָה! לֹא כָּל אֶחָד יְכוּל לְהִיּוֹת צַדִּיק, אָבֵל אֲנַחְנוּ עֲדִין יְכוּלִים לְנַסּוֹת לְאַהֵב אֶת ה' קֶצֶת יוֹתֵר וּלְנַסּוֹת לְהִתְאַמֵּן בְּמַחְשְׁבָה עַל כָּף שְׁעֵבְרוֹת הֵם דְּבַר דּוֹחָה.

עֲצָה אַחַת שְׁנוֹתָן הָאֲדַמוּ"ר הִזְקֵנוּ, הִיא לְהִסְתַּכֵּל עַל מַאֲכָלִים שֶׁלֹּא עוֹזְרִים לָנוּ לְעַבּוֹד אֶת ה' טוֹב יוֹתֵר וּלְחַשֵּׁב עַל מַה קוֹרָה לָזֶה אִם נִשְׁאִיר אֶת זֶה בְּחוּץ לְמִשְׁפַּחַת זְמַן- זֶה מִתְקַלְקֵל וּמִסְרִיחַ!

וְאֲנַחְנוּ מְנַסִּים לְתַרְגֵּל אֶהְבֵּת ה' יוֹתֵר כְּמוֹ צַדִּיק עַל יְדֵי מַחְשְׁבָה כְּמָה גְדוֹל וּמִיָּחָד הוּא ה'. אִם הַבִּינוּנִי יַעֲשֶׂה זֹאת, יִתְכּוֹן וְה' יִתֵּן לוֹ מִתְנָה מִיָּחָדָת, נִשְׁמָה יִתְרָה, נִשְׁמָה שֶׁל צַדִּיק! אַז, הוּא בְּאֵמֶת יוֹכֵל לְאַהֵב אֶת ה', וּלְשַׂנֵּא אֶת הַעֲבֹרוֹת!

הַיּוֹם יוֹם / כ"ב טבת

אַתֶּם בְּטַח יוֹדְעִים שֶׁיֵּשׁ מִצְוָה לְבָנִים מֵעַל גִּיל בַּר מִצְוָה לְהִנִּיחַ תְּפִלִּין מִדֵּי יוֹם. לֹא מִשְׁנָה אִם הֵבֵן הוּא תְּלַמִּיד חֶכֶם גְּדוֹל אוֹ אֶחָד שֶׁלֹּא יְכוּל אֶפְלוּ לְקַרְא א' ב'.

הַרְבֵּי הַרְש"ב אוֹמֵר שְׁאוֹתוֹ דְּבַר הוּא בְּנוֹגֵעַ לְמִצְוֹת חֲנוּפָה! כָּל הַהוֹרִים, בֵּין אִם הֵם צַדִּיקִים גְּדוֹלִים אוֹ אֲנָשִׁים פְּשׁוּטִים, צְרִיכִים לְהַקְדִּישׁ חֲצִי שְׁעָה בְּיוֹם לְמַחְשְׁבָה עַל הַחֲנוּפָה שֶׁל הַיְלָדִים שְׁלֵהֶם, וְלְדַאֵג שֶׁהֵם עוֹזְרִים לָהֶם לְגְדוֹל כִּיהוּדִים.

הַהוֹרִים צְרִיכִים לַעֲשׂוֹת כָּל מַה שֶׁהֵם יְכוּלִים, וְיוֹתֵר מִכֵּן כְּדֵי שֶׁיְלַדְיָהֶם יִקְבְּלוּ חֲנוּפָה טוֹב!

סֵפֶר הַמִּצְוֹת / מִצְוֹת עֲשֵׂה מ"ג, מ"ג, מ"ה, מ"ו, מ"ז, מ"ח, נ"א, נ"ב

הַיּוֹם לוֹמְדִים שְׁמוֹנֵה מִצְוֹת אוֹדוֹת הַקְּרִבָּת שְׁמוֹנֵה קְרִבְנוֹת מִיָּחָדִים הַמְּקַרְבִּים בַּחֲגִים.

1. **מִצְוֹת עֲשֵׂה מ"ג** – מְקַרְבִּים קְרִבָּן נוֹסֵף (מוֹסֵף) בְּכָל אֶחָד מִימֵי חַג הַפֶּסַח.
2. **מִצְוֹת עֲשֵׂה מ"ד** – בְּיוֹם הַשְּׁנִי שֶׁל חַג הַפֶּסַח מְקַרְבִּים אֶת קְרִבָּן הָעֹמֵר.
3. **מִצְוֹת עֲשֵׂה מ"ה** – חֲמִשִּׁים יוֹם אַחֲרֵי הַקְּרִבָּת קְרִבָּן הָעֹמֵר, מְקַרְבִּים אֶת קְרִבָּן עֲצַרְת (שְׁבוּעוֹת).
4. **מִצְוֹת עֲשֵׂה מ"ו** – בְּשִׁבְעוֹת מְקַרְבִּים אֶת שְׁתֵּי הַלֶּחֶם הָעֲשׂוּיִים חֵמֶץ.
5. **מִצְוֹת עֲשֵׂה מ"ז** – בְּרֵאשׁ הַשָּׁנָה מְקַרְבִּים קְרִבָּן נוֹסֵף (מוֹסֵף).
6. **מִצְוֹת עֲשֵׂה מ"ח** – בְּיוֹם כְּפוּר מְקַרְבִּים קְרִבָּן נוֹסֵף (מוֹסֵף).
7. **מִצְוֹת עֲשֵׂה נ"א** – מְקַרְבִּים קְרִבְנוֹת נוֹסְפִים מִדֵּי יוֹם בְּחַג הַסֻּכּוֹת.
8. **מִצְוֹת עֲשֵׂה נ"ב** – בְּשִׁמְיִנִי עֲצַרְת מְקַרְבִּים קְרִבָּן נוֹסֵף (מוֹסֵף).

רְמַב"ם / הַלְכוֹת תְּמִידִין וּמוֹסָפִין פְּרָקִים ו', ז', ח'

הַיּוֹם לוֹמְדִים עוֹד עַל הַקְּרִבָּת הַקְּרִבְנוֹת שְׁמַנִּינוּ לְמַעְלָה.

פָּרָק ו'- הַפָּרָק הַזֶּה בְּרִמְב"ם הוּא כְּמוֹ קְרִיאַת סֵפֶוֹר, כִּיצַד הַכֹּהֲנִים הָיוּ מִתְעוֹרְרִים בְּבִקּוּר כְּדִי לְבַצֵּעַ אֶת עֲבוֹדָתָם בְּמִקְדָּשׁ.

פָּרָק ז'- לּוֹמְדִים אוֹדוֹת הַקְּרִבָּת קָרְבָן מִיַּחַד בְּרֹאשׁ חֹדֶשׁ, הַקְּרִבָּנוֹת הַמְּקֻרְבִים בְּפֶסַח וְקָרְבַן הָעֹמֶר, אוֹדוֹת אוֹפָן קְצִירַת הַתְּבוּאָה לְקָרְבַן הָעֹמֶר: בְּעָרֵב פֶּסַח הָיוּ קוֹשְׁרִים אֶת הַתְּבוּאָה בְּעֶרְמוֹת תּוֹךְ שֶׁהִיא עֲדִין צוֹמַחַת כְּדִי שִׁיְהִיָּה קַל יוֹתֵר לְלַקֵּט יַחַד. אַחֲרֵי הַחֵג, כָּלֵם הָיוּ בָּאִים לְהַשְׁתַּתֵּף בְּקִצְרֵי. שְׁלִיחֵי בֵּית הַדִּין הָיוּ שׂוֹאֲלִים שְׁאֵלוֹת, כָּל שְׁאֵלָה שְׁלוֹשׁ פְּעָמִים בְּקוֹל, כְּדִי לוֹדֵא שְׁכָּלֵם שְׁמָעוּ וְהִבִּינוּ אֶת הַמִּתְרַחֵשׁ:

הֵאֵם בָּאָה (שְׁקֵעָה) הַשְּׁמֶשׁ? שְׁאֵלוּ שְׁלוֹשׁ פְּעָמִים וְכָלֵם יַחַד עֲנוּ בֵּן.

מִגָּל (כְּלֵי חֲתוּךְ תְּבוּאָה) זֶה? שְׁלוֹשׁ פְּעָמִים וְכָלֵם עֲנוּ יַחַד בֵּן.

סַל זֶה? בֵּן

שְׁבוּעַ זֶה?

הָאֶקְצוֹר? בֵּן! בֵּן! בֵּן!

הַרְמַב"ם מְסַבֵּיר כִּיצַד הַכִּינּוּ אֶת הַקָּרְבָן.

פָּרָק ח'- לּוֹמְדִים עַל שְׁנֵי הַלָּחִם שֶׁהָיוּ חֲמִץ שֶׁהָיוּ מְקַרִּיבִים עַל גְּבֵי הַמִּזְבֵּחַ בְּשָׁבוּעוֹת.

דְּרָכֵי הַחֲסִידוֹת / חֲנוּךְ

ב"היום יום" לומדים את דברי הרבי רש"ב על חנוכה, שבדיוק כמו מצות הנחת תפלין מדי יום, יש לחשב על חנוכה מדי יום, כיצד להשפיע על ילדיהם שילכו בדרך התורה והחסידות.

בשיחה הרבי מסביר מדוע הרבי רש"ב השתמש בדרגמה של תפלין ולא במצוה אחרת שמקימים מדי יום. אחד הדברים המיוחדים בנוגע למצות תפלין הוא שבמצוה זו חשובה גם הכוונה. לא אמורים רק להניח תפלין אלא גם לחשוב על כוונת המצוה, שהלב והמוח יהיו בטלים לה' – שעבוד המוח והלב.

החשיבה על חנוכה צריכה להיות כמו מצות תפלין. לא רק להקדיש זמן כדי לצאת ידי חובה, אלא לשעבד את המוח והלב ולודא שהילדים, כל ילד יהודי וכל יהודי ילכו בדרך התורה.

(רְאֵה לְקוּטֵי שִׁיחוֹת חֶלֶק א' עִמּוּד 9)